25/04/2019

Στον Σταυρό και στην εξομολόγηση του ληστή

/ Νέοι και Εκκλησία

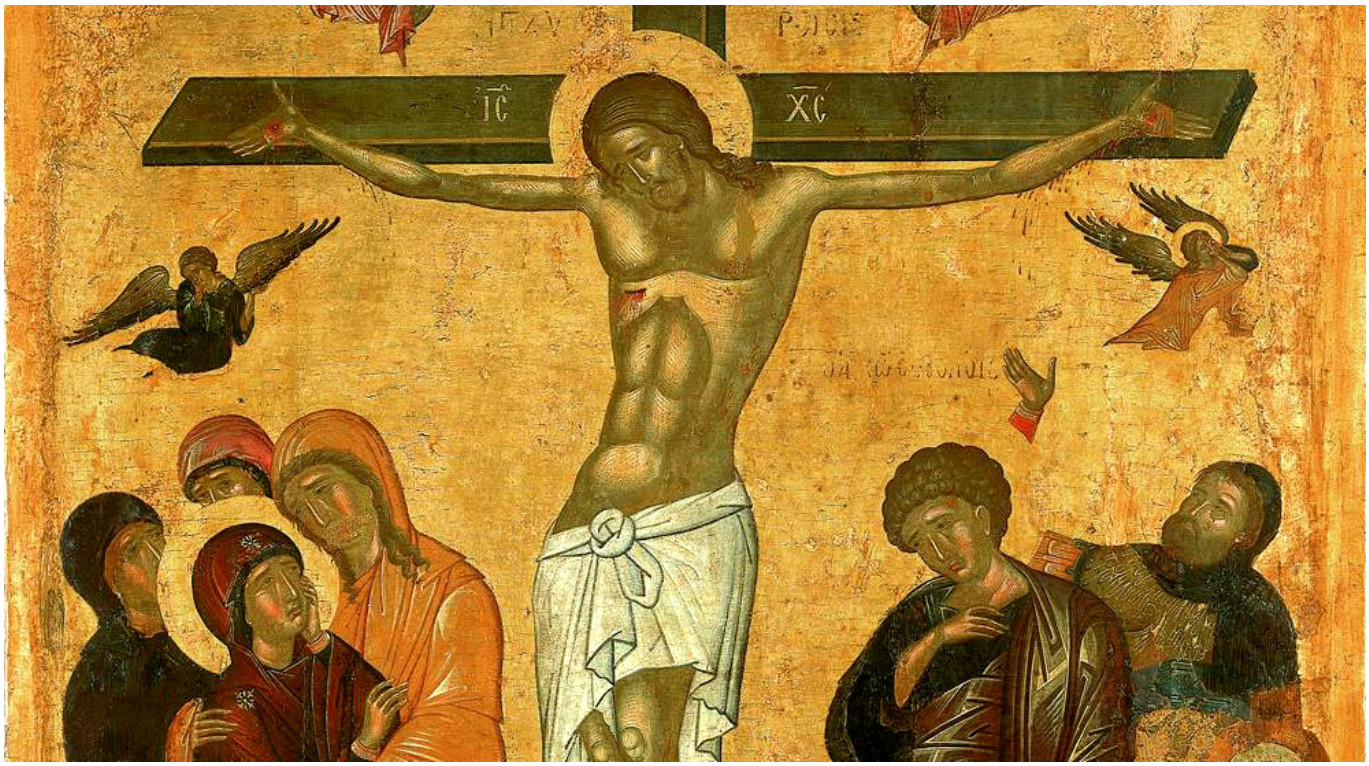

…Ὄχι μόνο ὁ Σταυρός ἀλλά καί τά ἴδια τά λόγια πού εἶπε πάνω στόν Σταυρό ὁ Κύριος, δείχνουν τήν ἀπερίγραπτη φιλανθρωπία Του. Καί ἄκου τά ἴδια τά λόγια. Ἐνῶ βρίσκονταν ἐκεῖ οἱ σταυρωτές Του καί ἔβραζαν ἀπό τόν θυμό τους ἐναντίον Του, Ἐκεῖνος εἶπε: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσιν»[1]. Εἶδες τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου;

Τήν ὥρα πού ἦταν πάνω στόν Σταυρό, παρακαλοῦσε γιά τούς σταυρωτές Του, ἄν καί ἐκεῖνοι Τόν χλεύαζαν καί Τόν ἐνέπαιζαν λέγοντας: «Εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπό τοῦ σταυροῦ»[2]. Μά γι᾽ αὐτό ἀκριβῶς δέν κατεβαίνει ἀπό τόν Σταυρό, ἐπειδή εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ· διότι γι᾽ αὐτό ἦλθε, γιά νά σταυρωθεῖ γιά τή σωτηρία μας.

Ἔλεγαν: «Καταβάτω ἀπό τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καί πιστεύσωμεν εἰς αὐτόν»[3]. Δές λόγια χωρίς ντροπή καί προφάσεις γιά νά μήν πιστέψουν. Ἔκανε κάτι μεγαλύτερο ἀπό τό νά κατεβεῖ ἀπό τόν Σταυρό, καί δέν πίστεψαν, καί τώρα λένε: «Κατέβα ἀπό τόν Σταυρό, καί θά πιστέψουμε σ᾽ Ἐσένα». Γιατί εἶναι πολύ μεγαλύτερο ἀπό τό νά κατεβεῖ ἀπό τόν Σταυρό, τό ὅτι ἀπό νεκρός ἀναστήθηκε, ἐνῶ ἡ πέτρα κάλυπτε τήν εἴσοδο τοῦ Τάφου. Ἀπό τό νά κατεβεῖ ἀπό τόν Σταυρό ἦταν πολύ μεγαλύτερο τό ὅτι τόν Λάζαρο, ὁ ὁποῖος ἦταν νεκρός τεσσάρων ἡμερῶν

περιτυλιγμένος μέ νεκρικούς ἐπιδέσμους, τόν ἔβγαλε ἀπό τό μνημεῖο ὅπως ἦταν τυλιγμένος μ᾽ αὐτούς. Εἶδες λόγια πού φανερώνουν τήν ἀνοησία τους; Εἶδες παραφροσύνη ὅσο δέν πάει ἄλλο;

Ἀλλά δεῖξτε ἰδιαίτερη προσοχή, παρακαλῶ, γιά νά γνωρίσετε τήν πολύ μεγάλη φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί πῶς ὁ Χριστός τήν ἴδια τήν ἀνοησία τους τήν προβάλλει ὡς ἀφορμή γιά νά συγχωρηθοῦν. Λέει: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι». Δηλαδή μέ τά λόγια αὐτά εἶναι σάν νά λέει: Εἶναι ἀνόητοι καί δέν ξέρουν τί εἶναι αὐτό πού κάνουν. Κι ἐκεῖνοι μέν ἔλεγαν· «Εἰ Υἱός εἶ τοῦ Θεοῦ, σῶσον σεαυτόν», ἐνῶ ὁ Χριστός ἔδειχνε φροντίδα νά σώσει ἐκείνους πού Τόν χλεύαζαν, Τόν ἐνέπαιζαν καί Τόν ἔβριζαν.

«Ἄφες αὐτοῖς», λέει, «τήν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι». Τί λοιπόν; Τούς συγχώρησε τήν ἁμαρτία; Τή συγχώρησε σέ ὅσους ἔδειξαν εἰλικρινή μετάνοια. Γιατί ἄν δέν τούς εἶχε συγχωρήσει τήν ἁμαρτία, ὁ Παῦλος δέν θά γινόταν Ἀπόστολος· ἄν δέν τούς εἶχε συγχωρήσει τήν ἁμαρτία, δέν θά εἶχαν πιστέψει ἀμέσως τρεῖς χιλιάδες καί πέντε χιλιάδες[4], καί ἀργότερα ἐκεῖνο τό μεγάλο πλῆθος τῶν Ἰουδαίων. Γιατί ἄκουσε τί λέει στόν Παῦλο ὁ Ἰάκωβος στά Ἱεροσόλυμα: «Θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσί τῶν πεπιστευκότων Ἰουδαίων»[5].

Ἄς μιμηθοῦμε λοιπόν, παρακαλῶ, κι ἐμεῖς τόν Κύριο καί ἄς προσευχόμαστε γιά τούς ἐχθρούς μας. Τίς συμβουλές πού σᾶς ἔδωσα χθές, αὐτές ἐπαναλαμβάνω καί τώρα: Ἀφοῦ γνώρισες πόσο μεγάλο εἶναι τό κατόρθωμα αὐτό, μιμήσου τόν Κύριό σου· Ἐκεῖνος ἦταν Σταυρωμένος καί παρακαλοῦσε γιά τή σωτηρία τῶν σταυρωτῶν Του. «Μά πῶς μπορῶ», θά πεῖ κανείς, «νά μιμηθῶ τόν Κύριο;». Ἄν θέλεις, μπορεῖς. Ἄν δέν ἦταν δυνατόν, δέν θά ἔλεγε: «Μάθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ ὅτι πρᾴός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ»[6]· ἄν δέν ἦταν δυνατόν στόν ἄνθρωπο νά Τόν μιμηθεῖ, δέν θά ἔλεγε ὁ Παῦλος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ»[7].

Δέν θέλεις τέλος πάντων νά μιμηθεῖς τόν Κύριο; Μιμήσου τόν σύνδουλό σου, τόν συνάνθρωπό σου – ἐννοῶ τόν Στέφανο, τόν πρῶτο πού ἄνοιξε τίς πύλες τοῦ μαρτυρίου· ἐκεῖνος τόν Κύριο μιμήθηκε. Ὅπως δηλαδή ὁ Κύριος κρεμασμένος στόν Σταυρό ἀνάμεσα σ᾽ ἐκείνους πού Τόν εἶχαν σταυρώσει, παρακαλοῦσε γιά τούς σταυρωτές Του, ἔτσι καί ὁ δοῦλος, ἐνῶ βρισκόταν ἀνάμεσα σ᾽ ἐκείνους πού τόν λιθοβολοῦσαν, καί τοῦ ἔριχναν ὅλοι κι ἔπεφταν πάνω του οἱ πέτρες σάν τίς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, ἀδιαφοροῦσε γιά τούς πόνους πού τοῦ προκαλοῦσαν καί ἔλεγε: «Κύριε, μή στήσῃς αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην»[8]. Εἶδες πῶς μιλάει ὁ Υἱός καί πῶς προσεύχεται ὁ δοῦλος; Ἐκεῖνος λέει: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσιν»· ἐνῶ αὐτός λέει: «Κύριε, μή στήσῃς αὐτοῖς τήν ἁμαρτίαν ταύτην». Καί γιά νά μάθεις ὅτι τό ἔκανε αὐτό μέ ὅλη του τήν καρδιά, πρόσεξε ὅτι δέν προσευχήθηκε ἔτσι ἁπλά οὔτε ἀπό συνήθεια οὔτε ὄρθιος, ἀλλά

γονατιστός, μέ κατάνυξη, μέ πολλή συμπόνια.

Θέλεις νά σοῦ δείξω καί ἄλλον σύνδουλο πού ἔκανε πιό πνευματική προσευχή γιά τούς ἐχθρούς του; Ἄκου τόν μακάριο Παῦλο νά λέει – ἀφοῦ εἶπε ὅσα ἔχει πάθει, ὅτι δηλαδή «πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν παρά Ἰουδαίων ἔλαβον, τρίς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρίς ἐναυάγησα»[9], καί ἀπαρίθμησε τό πλῆθος τῶν παθημάτων του καί τά ὕπουλα σχέδια ἐναντίον του πού ὑπέμενε καθημερινά ἀπό τούς Ἰουδαίους, λέει κι αὐτός: «Ἠυχόμην ἀνάθεμα εἶναι αὐτός ἐγώ ἀπό Χριστοῦ ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατά σάρκα, οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται»[10].

[...] Ὅταν λοιπόν τόσα παραδείγματα καί ἀπό τήν Καινή καί ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, τρόπον τινά, σπρώχνουν ὅλους μας νά προσευχόμαστε γιά τούς ἐχθρούς μας, πῶς εἶναι δυνατόν νά βροῦμε ἔλεος, ἄν δέν προσπαθήσουμε μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις νά τό καταφέρουμε αὐτό; Ἄς μή δείχνουμε ὀκνηρία, παρακαλῶ. Γιατί ὅσο πιό πολλά εἶναι τά παραδείγματα, τόσο πιό μεγάλη θά εἶναι ἡ τιμωρία, ἄν δέν τά μιμηθοῦμε.

Κι εἶναι πολύ μεγαλύτερο τό νά προσεύχεται κανείς γιά τούς ἐχθρούς του παρά γιά τούς φίλους. Δέν μᾶς ὠφελεῖ τόσο νά προσευχόμαστε γιά τούς φίλους ὅσο γιά τούς ἐχθρούς. Ἄκου τόν Χριστό πού λέει: «Ἐάν ἀγαπήσητε τούς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν; οὐχί καί οἱ τελῶναι τό αὐτό ποιοῦσιν;»[11]. Ὅταν λοιπόν προσευχόμαστε γιά τούς φίλους μας, δέν ἔχουμε ἀκόμη γίνει καλύτεροι ἀπό τούς τελῶνες. Ἐάν ὅμως καταφέρουμε νά ἀγαπήσουμε τούς ἐχθρούς μας καί νά προσευχόμαστε γι᾽ αὐτούς, θά γίνουμε ὅμοιοι μέ τόν Θεό, ὅσο εἶναι αὐτό δυνατόν στόν ἄνθρωπο. Διότι λέει: «Ἔσεσθε ὅμοιοι τοῦ Πατρός ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς, καί βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους»[12].

Ἐφόσον λοιπόν καί ἀπό τόν Κύριο καί ἀπό τούς δούλους ἔχουμε τά παραδείγματα, ἄς δείξουμε ζῆλο νά τά μιμηθοῦμε, ἄς ἀποκτήσουμε αὐτή τήν ἀρετή, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε νά βρεθοῦμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν· καί νά προσέλθουμε καί στή φρικτή αὐτή τράπεζα μέ περισσότερη παρρησία, ἀφοῦ καθαρίσουμε τελείως τή συνείδησή μας, καί νά ἀπολαύσουμε τά ἀγαθά πού ἔχει ὑποσχεθεῖ ὁ Θεός, μέ τήν Χάρι καί φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ᾽ Αὐτόν, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ ἐξουσία καί ἡ τιμή τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Ἀμήν.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὁμιλία “Στόν Σταυρό καί στήν ἐξομολόγηση τοῦ ληστῆ,
καί γιά τό ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά προσευχόμαστε γιά τό καλό τῶν ἐχθρῶν μας.”

[1] Λουκ. κγ΄ 34.

[2] Ματθ. κζ΄ 40.

[3] Μάρκ. ιε΄ 32.

[4] Πίστεψαν τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς 3.000 (Πράξ. β΄ 41) καί ἀργότερα 5.000 (δ΄ 4).

[5] Πράξ. κα΄ 20.

[6] Ματθ. ια΄ 29.

[7] Α΄ Κορ. ια΄ 1.

[8] Πράξ. ζ΄ 60.

[9] Β΄ Κορ. ια΄ 24-25.

[10] Ρωμ. θ΄ 3-4.

[11] Ματθ. ε΄ 46, Λουκ. ς΄ 32.

[12] Ματθ. ε΄ 45.

Ἀπό τό βιβλίο “Στή Σταύρωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ – Πατερικές ὁμιλίες”
Ἐπιμέλεια – Ἀπόδοση στή Νεοελληνική: Ἀθανάσιος Ἀ. Φραγκόπουλος,
εκδ. “Ὁ Σωτήρ”

Εκ του ιστοτόπου της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης xfd.gr